

Šťastie v nešťastí

Mala som 9 rokov, keď zrazu v noci pribehol ocko a zakričal: „Saruš, rýchlo vstávaj!“ ... Nechápala som ... Prečo ... Prečo mal taký vystrašený hlas a prečo tak naliehal, aby som vstala, keď ma stále budil kľudným a milým tónom.

Keď som otvorila oči ... videla som len hmlu, vyľakala som sa. Rýchlo som sa postavila z postele, až sa mi zakrútilo v hlave a išla som ho hľadať. Keď som vyšla z izby, počula som jeho hlas. Všade bola len tma a hmla. Išla som len za jeho hlasom, ktorý ma doviedol do izby, kde spali moji mladší súrodenci. Naliehal na nich, aby rýchlo vstali, ale bratovi to trvá dlhšie, kým sa preberie a tak ho ocko rýchlo stiahol z postele, chytil nás za ruku a ťahal rýchlo dole schodmi. Keď som sa obzrela, videla som ohník. Nevinný ohník ... Keby ste ho videli v lese, povedali by ste si, že ten vám ublížiť nemôže. Cesta schodmi vonku bola tak rýchla, až tak, že som si neuvedomovala, čo sa vlastne deje okolo mňa. Vybehli sme von, kde nás čakala ustrachaná mamka s malou sestričkou na rukách. Ocko neváhal a hneď zobral hasiací prístroj a snažil sa ten ohník uhasiť. No nedarilo sa mu to ... Z toho nevinného ohníka sa stal oheň, ktorý nás chcel pripraviť o strechu nad hlavou. Mamka neváhala ani sekundu, vzala do rúk telefón a vytočila hasičov. Keď zdvihli, mamka sa predstavila a rýchlo začala rozprávať. Snažili sa ju upokojiť, ale nepodarilo sa im to. Čudujete sa? ... Veď nám išlo o strechu nad hlavou. V tejto situácii by asi nikto neostal stáť s chladnou hlavou. Ocko, ten bral všetko čo sa z domu zobrať dalo. Doklady, oblečenie, ale hlavne nás.

Prišlo mi ako večnosť, kým prišli hasiči a začali niečo robiť ... Možno len kvôli tomu strachu, ktorý vo mne bol to trvalo tak dlho ... a možno nevedeli nájsť náš dom. Našťastie bývame len pár domov od našej babky. Mamka nás uložila k nej a išla za ockom ... pomocť mu s čím sa len dalo. Bohužial, neviem vám povedať ako to tam prebiehalo a ako oheň hasili. Sedela som na posteli v náručí pri babke a v rukách sme mali ruženec. Modlili sme sa ... Hlavne za rodičov, ktorí sa snažili zachrániť čo sa len dalo ... predsa len, nič nie je dôležitejšie ako rodičia, ľudský život. Po chvíli sa ukázala mamka vo dverách. Viedli s babkou rozhovor, ale bola som natoľko unavená, že som vnímala každé piate slovo. „Podarilo sa niečo zachrániť?“ spýtala sa babka. Mamka zúfalým hlasom odpovedala: „veľa nie“. Všetko sa dialo tak rýchlo ... nestihala

som ani sledovať všetky veci, ktoré sa okolo mňa diali.

Mala som už zatvorené oči, keď som zrazu počula maják. Bol to maják záchranky.

„Saruš, poď ideme, ošetrí ťa“ povedala tichým hlasom mamka. Vyšli sme von a pani, ktorá vystúpila, otvorila dvere a zobrala ma do sanitky. Tam mi zmerala tlak, uložila ma ľahnúť a na prst mi dala čosi biele, na meranie ... Ani som nepočula čoho, zaspala som. Babka pri mne sedela, kým sme dorazili do nemocnice. Ležala som na pohodlnej podložke. Pán sanitár a pani sestrička ma išli odviezť k pani doktorke, aby mi skontrolovali pľúca a aby urobili všetky potrebné vyšetrenia ... Keď som zdvihla hlavu, videla som ocka a brata ako ich vezú za mnou. Bála som sa o nich. Nevedela som či sú v poriadku, či nemajú vážne poranenia, či som ich nestratila. Pani sestrička ma uistila, že všetci budeme v poriadku, len mám ležať a odpočívať. Keď sme prišli k sestričkám, tie konali veľmi rýchlo ... Zmerali mi znovu tlak, taktiež išli hneď za bratom a zmerali ho aj jemu. Báľ sa, ale vedť to mu nemôžem zazlievať ... Bol veľmi malý, nevedel čo sa deje, či ho to nebude bolieť, či mu nechcú zle. Našťastie sme mali tie najlepšie sestričky, ktoré ho upokojili, vysvetlili mu prečo ho takto musia ošetriť a strach sa pomínul ... Boli sme spolu. Doktorka nám povedala, že ostaneme u nich na pár dní, aby zistili, či sme v poriadku. Odviezli nás na izbu, kde sme spolu s babkou ostali. Mali sme tam vlastnú telku a celkom pekný výhľad. Ocka však zobrali niekam inam na izbu. Vraj sa nadýchal oveľa viac dymu ako my a hneď, keď mu bude lepšie, príde k nám a budeme spolu. Hneď, keď sme prišli na izbu, zaspali sme.

Na druhý deň prišla pani sestrička k nám na izbu, pýtala sa či je všetko v poriadku a ako to zvládame. O chvíľku na to, ako sme jej povedali ako sa cítime, zasmiala sa. Nechápala som prečo sa smeje ... čo je na tom k smiechu, že sme prišli o strechu nad hlavou a skoro o náš život. Videla, že jej asi nerozumiem prečo sa smeje. Povedala, že za rohom sú sprchy, aby sme sa išli osprchovať a dali sa do čisteho. Keď sme prišli do nemocničnej kúpelne a pozrela som sa do zrkadla, pochopila som, prečo sa pani sestrička smiala. Bola som čierna ako uhoľ a zúbky som mala biele. Zasmiala som sa sama na sebe a babka spravila to isté. Smiali sme sa na mne ... Bola som rada, že nemyslíme na to zlé čo sme zažili. Osprchovaní sme si ľahli do veľkých postelí a zapli nám telku. Prišla nás pozieť teta, ktorá bývala neďaleko od nemocnice a priniesla nám sladkosti, nejaké hračky a veľa oblečenia. Nebudem vám opisovať každú hodinu ... Stále nás

obskakovali sestričky, pýtali sa ako sa máme a boli nesmierne milé ... Pustili nás na chvíľu za ockom, boli sme radi, že ho vidíme a že je v poriadku. Mal popáleniny a vyzeral dosť zničený. No nečudujme sa mu. Snažil sa a robil všetko preto, aby zachránil čo sa dalo.

Tretí deň sme celý preležali ... Veď čo iné sa dalo robiť v jednej miestnosti. Napchávali sme sa cukríkmi a pozerali rozprávky. Sestričky k nám chodili pýtať sa ako sa máme, či nepotrebujeme niečo. Chodili k nám a snažili sa nás rozveseliť. Ocko nás prišiel objasť. Zavolali sme mamke, ktorá bola strachom celá bez seba. O chvíľu na to, musel ocko odísť, vraj nesmie byť dlho preč z izby. Rozlúčili sme sa a znova sme si ľahli do postielok. Rozprávali sme sa s babkou ... rozprávala nám rôzne príbehy, ktoré zažila, keď bola malá. Pani sestrička stále keď mohla, prišla k nám, počúvala nás a smiala sa s nami. Ráno k nám prišiel pán doktor s dvomi sestričkami a oznámil nám, že výsledky sú v poriadku a púšťa nás domov, teda k babke, keďže náš domov už nebol domovom, v ktorom by sme mohli bývať.

Keď sme prišli k babke, chcela som, aby sme sa išli pozrieť na náš skutočný domov. Nechceli, aby sme tam išli, nechceli mi to dovoliť a ja som nechápala prečo, veď predsa bol to náš dom. No keď nakoniec povolili a prišli sme tam, pochopila som prečo ma tam nechceli zobráť. Nebol to žiaden pekný pohľad. Na dolnom poschodí bola všade voda ... Keď sme vyšli hore k našim izbám, rozplakala som sa. Všetko bolo čierne ako uhoľ a nikde som nevidela svoje hračky, oblečenie ... Bolo bolestivé vidieť ako náš domov, v ktorom bolo množstvo spomienok a ktorý sme tak dlho budovali už nieje tým istým domovom. Nebudem vám tu rozprávať ako plynuli dni za dňami ... Môžem vám len povedať, že všetko sa dalo po čase do poriadku, aj keď to trvalo veľmi dlho. My máme zase šťastný domov, v ktorom je veľa zážitkov, lásky a užívame si všetky spoločné chvíle naplno. Mali sme šťasie v nešťastí. A v opravenom dome sa nám narodila sestrička Alžbetka, ktorú všetci nadovšetko milujeme.

Ja by som týmto chcela poďakovať všetkým sestrám, doktorom či dobrovoľníkom za to, čo všetko pre nás robia a ako rýchlo konajú. Zachraňujú to najdôležitejšie a tým sú ľudské životy. Ďakujeme vám za vašu trpezlivosť, za vašu ochotu a za to všetko, čo pre nás ľudí a svet robíte.

Túto fotku som si vybrala , pretože takto milé sestričky, s úsmevom od ucha k uchu mi boli oporou a robili všetko pre to, aby som aj napriek ťažkej situácii mala veľký úsmev na tvári.

**Sarah Viňarská, 9. ročník, ZŠ s MS Havaj 7,
bydlisko Havaj, okres Stropkov**